

மொழியும் வழிபாடும்

மொழி என்பது மனித உறவைச் சீராகப் பாதுகாத்து வைத்திருக்கும் மிக உயர்ந்த முக்கியமான தொடர்புச் சாதானம். இறைவன் என்னமொழியில் மனிதர்களோடு பேசுகிறான் என்பதைவிட, மனிதன் என்ன மொழியில் அவனோடு தொடர்பு கொள்கிறான் என்பது நடைமுறையில் முக்கியமானது. அதைப் பல மதங்கள் பல்வேறு வகைகளில் கையாண்டிருக்கின்றன.

கிறிஸ்தவர்களின் பழைய ஏற்பாட்டில் இது பற்றிய சுவையான நிகழ்ச்சி ஒன்று தொடக்க நூல் (ஆதியாகமம்) 11ம் அதிகாரத்தில் விவரிக்கப்படுகிறது.

அப்பொழுது உலகம் முழுவதும் ஒரே மொழியும் ஒரே விதமான சொற்களும் இருந்தன. மக்கள் கிழக்கிலிருந்து புறப்பட்டு சிநெயார் நாட்டின் சமவெளி ஒன்றைக் கண்டு, அங்கே குடியேறினர். அவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் நோக்கி “வாருங்கள் உலகம் முழுவதும் நாம் “சிதறுண்டு போகாதபடி, வானளவாகிய கோபுரம் கொண்ட நகர் ஒன்றை நமக்காகக் கட்டி நமது பெயரை நிலைநாட்டுவோம்” என்றனர்.

ஆன்மீகம், இறைப்பற்று இல்லா மனிதப் பெருமையை நிலைநாட்ட முயலும் இச்செயலுக்கு இறைவனின் பதில் செயலாகச் சொல்கிறார். அங்கே ஒருவர் மற்றவரின் பேச்சைப் புரிந்துகொள்ள முடியாதபடி அவர்கள் மொழியில் குழப்பத்தை உண்டாக்குவோம் என்று அவர்களை உலகம் முழுவதும் சிதறுண்டு போகச் செய்தார் என அதன்பின் அறிகிறோம். பேபல் கோபுரம், பாபிலி என்ற பாபிலோனைக் குறிக்கும் கிரேக்கச் சொல்லின் பொருளான கடவுளின் வாசல் என்பதிலிருந்து வருவதாகும். இந்நிகழ்ச்சி இரு உண்மைகளை விளக்கலாம் பல்வேறு வகையான மொழிகளையும் அதன் விளைவான பல்வேறு கலாசார வாழ்க்கை முறைகளையும் இறைவனே விரும்புகிறார் என்பது ஒன்று. மற்றொன்று, மனிதப் பெருமைகளை நிலைப்படுத்தும் முயற்சிகளுக்கு இறையாசியில்லை என்பது.

“கேத்தலிக்” என்றால் அகிலம் முழுவதற்கும் என்பது பொருள், அப்பொழுது உலகம் முழுவதிலும் ஒரே மொழியும் ஒரே விதமான சொற்களும் இருந்தன. எனினும் பழைய ஏற்பாட்டின் இக்கருத்துகள் புதிய ஏற்பாட்டில்

கிறிஸ்துவுக்குப் பின் வழிவழியாக வந்த இறை வழிபாட்டில் நிலைநிறுத்தப்பட்டிருக்கின்றன.

இயேசு கிறிஸ்துவின் தாய்மொழியான “அரமேயிக்” பேச்சுவழக்கில் மட்டுமே இருந்த மொழி. இலக்கியம் அரசியல் ஆகியவற்றில் இயேசுவின் மொழி எபிரேயம் ஆகும். எனினும் இயேசு வாழ்ந்த பகுதிகள், ரோமப் பேரரசின் ஆட்சிக்கு உள்பட்டவை. இயேசு இறந்து பல ஆண்டுகளுக்குப் பின் அவரது போதனைகள் எழுத்து வடிவம் பெற்றன.

கான்ஸ்டன்டைன் (கி.பி.274-337) என்பவன் தான், கிறிஸ்தவ மதத்தைத் தழுவின முதல் ரோமப் பேரரசன். கி.பி. 324-ல் கிறிஸ்தவத்தை அரசு மதம் என அறிவித்தான். பைஜாண்டியம் என்ற நகரின் பெயரை கான்ஸ்டான்டினோபிள் (இப்போதைய இஸ்தான்புல்) என்று மாற்றினான். தன் தலைநகரை ரோம் நகரிலிருந்து அங்கு மாற்றினான். அதுவரை அரசியல் பலமின்றி இருந்த கிறிஸ்தவம், புதிய பலமும் உயிரும் பெற்றது. எனவே, புனித ஜெரோம் (கி.பி.324-420) என்பவர் இந்தக் காலக்கட்டத்தில் விவிலியத்தை எபிரேய மொழியிலிருந்து இலத்தீன் மொழியில் மொழி பெயர்த்தார். இப்பதிப்பு வல்கேட் (பொதுமக்கள் பதிப்பு) எனக் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அதன் அடிப்படையிலேயே எண்ணற்ற மொழிகளில் விவிலியம் பின்னர் மொழி பெயர்க்கப்பட்டது. இச்சூழ்நிலையில் தான் கத்தோலிக்கர்களின் திவ்யபலி பூசையும் மற்ற எல்லா விதமான வழிபாட்டு முறைகளும் இலத்தீன் மொழியில் ஏற்படுத்தப்பட்டன. கிறிஸ்தவ வழிபாட்டின் ஒரே மொழியாக இலத்தீன் மொழி அறிமுகமானது இவ்வாறுதான்.

10 நூற்றாண்டுகளுக்கும் மேலாக உலகக் கிறிஸ்தவர்களின் ஒரே வழிபாட்டு மொழியாக இலத்தீன் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. மார்டின் லூத்தர் (1483-1546) கத்தோலிக்க மதத்திலிருந்து 1521-ல் நீக்கப்பட்டார். அடுத்த பத்தாண்டுகளில் அவ்விவிலியத்தை ஜெர்மன் மொழியில் மொழி பெயர்த்து வெளியிட்டார். அதையடுத்து பிரிந்து சென்ற புராட்டஸ்டண்ட் மதத்தில் ஜெர்மன், ஆங்கிலம் ஆகியவை வழிபாட்டு மொழிகளாகப் பயன்படுத்தப்பட்டன. எனினும் கத்தோலிக்கக் கிறிஸ்தவ மதத்தில் வழிபாட்டு மொழியாகவும் இலத்தீனே தொடர்ந்து இருந்து வந்தது.

வரலாற்று முக்கியத்துவம் வாய்ந்த இரு வத்திக்கான் பொதுச் சங்கங்களைக் கத்தோலிக்க மதத் தலைவர்கள் கூட்டினர். உலகம் முழுவதும் உள்ள ஆயர்கள், கர்தினால்கள் அனைவரும் கூடி முக்கிய முடிவுகள் எடுக்கும் மாநாடாகும் 1869-70ல் முதல் வத்திக்கான் சங்கமும் 1962-65ல் இரண்டாவது சங்கமும் கூடின. மார்டின் லூத்தரின் பிரிவின் விளைவுகளுக்குப் பின் கூடிய முதல் சங்கம் போப்பாண்டவரின் தவறாவரம்பு பற்றிய பிரகடனம் செய்தது. திருச்சபை சம்பந்தப்பட்ட எல்லாச் செயல்களிலும் முடிவுகளிலும் அவர் தவறாதவர் என்ற கொள்கையை உறுதி செய்தது அப்பிரகடனம். ஆனால் 2-ம் சங்கம் பல மாபெரும் மாற்றங்களை அறிவித்தது. அவற்றில் மிக முக்கியமானது வழிபாட்டில் இலத்தீன் மொழியின் ஆக்கிரமிப்பு அகற்றப்பட்டு

மக்கள் தங்கள் மொழியிலேயே வழிபாட்டு முறைகளை அமைத்துக் கொள்ள அனுமதியும் ஊக்கமும் கொடுத்ததாகும். மத நல்லிணக்கம் பற்றிய மிகப் புரட்சிகரமான மாற்றங்களும் அறிவிக்கப்பட்டன.

மக்களின் அடிப்படை உணர்வை, அடிப்படை ஆன்மிகத் தேவையை, கிளர்ச்சிகள், போராட்டங்கள். புரட்சிகள் எதுவுமின்றி தலைமையை உணர்ந்து தேவையான மாற்றங்களை, காலத்தின் கட்டாயங்களைத் திறந்த மனதோடு ஏற்றுக்கொண்டு, துணிவோடு செயல்படுத்தியமை உலகத்தின் கவனத்தை ஈர்த்தது, மத நல்லிணக்கம் என்ற கோட்பாட்டைக் கிறிஸ்தவத்தின் பல உட்பிரிவுகள் ஏற்றுக் கொண்டு பல வழிகளில் செயல்படுத்தின.

இந்த மொழிச் சுதந்திரத்தின் விளைவுகள் ஏராளம், 'திவ்யபலி பூஜை' என்பது 'திருப்பலி' எனத் தூய தமிழிலில் 1964லேயே அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுவிட்டது. புதியவை எவையாயினும் அவற்றை எதிர்ப்பதற்க்கென்றே சிலர் எங்கும் எப்போதும் இருப்பதுபோல, இம்மாற்றத்திற்கு எதிராக இங்கும் சில எதிர்ப்புக்குரல்களையும் கண்டனக் குரல்களையும் எழுப்பிய வண்ணம் இருந்தனர். இன்று நிலைமை வேறு.

பிரசங்கங்கள் - மறையுரைகள் ஆகியன, 'பிதா, சுதன், ஸ்பிரித்து சாந்து' – 'தந்தை, மகன், தூய ஆவி' ஆயிற்று. 'ஞானஸ்ஞானம்' – 'திருமுழுக்கு' ஆயிற்று. 'தேவசுதன்' – 'இறைமகன்', ஆனார். பலிபீடத்தை நோக்கியபடி திருப்பலி நிறைவேற்றி வந்த ('சங்கைக்குரிய ஸ்வாமி') மறைத்திரு அடிகள், மக்களை நோக்கியவாறு திருப்பலி நிறைவேற்றுகிறார்.

இலத்தீனில் 'திவ்யபலி பூசை' நிறைவேற்றப்பட்ட காலத்தில்கூட, இலத்தீனில் ஜெபங்களின் தமிழாகத்தை திவ்யபலி பூசையின் போதே கோயிலின் உபதேசியார் (உதவியாளர்), உரக்கச் சொல்லி எல்லோருக்கும் புரிய வைக்கும் வழக்கம் இருந்து வந்தது. எனவே, இறைவழிப்பாட்டின் போது மனித உணர்வுகளைச் சரியாக எடுத்துரைப்பதில் இலத்தீன் தடையாக என்றும் இருந்ததில்லை. ஆனால் கத்தோலிக்கர்களின் அதிகார பூர்வத் தொடர்பு மொழியாக இலத்தீன் இருந்து வந்து உள்ளது. எனினும் உலகெங்கிலுமுள்ள தம் திருச்சபைக்குள்ளேயும் மற்றவர்களுடன் தொடர்புகொள்ள ஆங்கிலத்தை தொடர்பு மொழியாக 1960களில் ஏற்றுக்கொண்டது கத்தோலிக்க மதம்.

தமிழகத்தில் காலம் காலமாக கிறிஸ்தவ இல்லங்களில் பல்வேறு ஜெபங்கள் அடங்கிய 'திருக்குடும்ப பக்திமாலை' என்னும் நூல் பயன்படுத்தப்பட்டு வந்தது. ஆனால் இரு காரணங்களுக்காக இது இப்போது பயன்பாட்டில் இல்லை. அச்சிடப்பட்ட மாறாத ஜெப முறைகளுக்குப் பதிலாக, சூழ்நிலை, தேவைக்கு ஏற்ப பெரும்பாலும் தாமே ஜெபிக்கத் தமிழ்க் குடும்பங்கள் முனைந்துவிட்டதும், வாழ்க்கைச் சூழல்களுக்கு ஏற்ற வழங்கு தமிழில் ஜெபிக்க வேண்டும் என்று விரும்புவதுமே அதற்கு காரணம்.

திருச்சி கலைக் காவிரியின் முயற்சியால் கவிஞர் கண்ணதாசனின் 'இயேசு காவியம்' 1975ல் வெளியானது மிகச் சிறந்த தமிழ் மறையுரைகள் நிகழ்த்தத் தொடங்கினர்.

பாடல்களும் “தேவநற்கருணையில் ஸ்நேக பலியாய் நிற்கும் இயேசுவின் திரு இருதயமே” என்ற மணிப்பிரவாள நடையிலிருந்து மாறி,

“அமுத வழியே அகல் விளக்கே
கமழும் தமிழன் நறுமணமே
இருளில் நின்றேன் விழியைத் தந்தாய்,
யாரெனக் கேட்டேன் ஒளியெனச் சொன்னாய்
பிரிவில் தவித்தேன், வழியில் வந்தாய்
ஏனெனக் கேட்டேன் துணைக்கெனச் சொன்னாய்”.

என்பன போன்ற பாடல்கள் வரத் தொடங்கின. ஐரோப்பிய இசையின் தாக்கங்கள் வெகுவாகக் குறைந்து, நல்ல தமிழிசை இராகங்கள் கொண்ட பாடல்கள் வரத்தொடங்கின.

விடுதலை என்பதற்கு ஒரு மனிதன் சொல்ல நினைப்பதை, விரும்புவதை முழுவதுமாகத் தெரிவிக்கும் சரியான வாய்ப்பு என்பதும் ஒரு விளக்கமாகும். இறைவனிடம் ஒரு மனிதன் பேசுவது என்பதை இரு முக்கியமான வேளைகளில் செய்கிறான். துன்பத்திலிருந்தும் தீமைகளிலிருந்தும் விடுதலை கோரி அல்லது நன்றி உணர்வைத் தெரிவிக்க. எனவே, வழிபாடு என்பது ஒருவர் அறிந்த மொழியில் அமைவது அம்மனிதனுடைய அடிப்படைத் தேவையாகிறது. கிறிஸ்தவ வழிபாட்டின் வரலாற்றில் இவ்வுண்மை சரியாகவே ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது.

பேரா. எஸ்.எ.:ப. என். செல்லையா

தேர்வு கட்டுபாடு அலுவலகம்

இலயோலா கல்லூரி, சென்னை